

Svajonų
ROMANAI

Aistra

ANNA DePALLO

Netikėti jausmai

9,79 Lt / 2012 liepa-rugpjūtis

Anna DePalo

NETIKĖTI JAUSMAI

Pirmasis trilogijos
"Aristokratiškieji jaunikiai"
romanas

Versta iš Anna DePallo,
His Black Sheep Bride, 2010
© Anna DePallo, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Vilma Vaičiūnienė,
vertimas iš anglų kalbos, 2012
© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010
© Dreamstime.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2012
ISBN 978-609-406-506-4

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Per vestuves sunku būti vyriausiąja pamerge. O jei stengiesi su kuo nors nesusidurti – tarkim, su būsimu sužadėtinium – gali būti nepakeliama.

Perpildytame *Plaza* priimamajame Tamara stebėjo Sojerį Lengsfordą – kai kur geriau žinomą kaip Dvyliktąjį Meltono grafą.

Kai kuriuos dalykus, pavyzdžiui, iš narvo paleistą liūtą, geriau stebėti iš šalies. Sojeris buvo nemalonus priminimas apie tėvo pareiškimą dėl vedybų. Nors jis niekada garsiai nereiškę minčių apie vedybas, Tamara nuolat nuogaštavo.

Jei ji atrodė atsargi ar priešišškai nusiteikusi, tai tik dėl to, kad jie su Sojeriu buvo labai skirtingi: jis jai labai priminė senamadišką, ambicingą, aristokratišką tėvą.

Kad jį kur skradžiai, kad šiandien čia atsivilk. Nejau neturi kokios nors angliškos pilies, kurią reikėtų prižiūrėti? Ar sukriošusio bokšto, kuriame sėdėtų ir svajotų?

Ką jis nori įrodyti vaidindamas linksmą Todo Dilingemo pabrolį?

O kad būtų panašus į paniurusį ir nelaimingą

aristokrata, kovojantį su demonais. Bet ne, jis panašus į narsų auksinį liūtą, kuris žino savo valdas ir nustelbia daugelį susirinkusių.

Jei ji būtų sąžininga, prisipažintų, kad aukštuomenės santuoka ir susidūrimas su Sojeriu jos visai nestebina. Išties, susitikimas neišvengiamas – dėl verslo reikalų Sojeris daug laiko praleidžia Niujorke.

Bet Tamara visai netrokšta būti sąžininga. Šiandien, būdama vyriausia Belindos Ventvort pamerge, turi nenorom šypsotis, stovėti prie altoriaus ir už kelių pėdų jausti esant Sojerį.

Episkopalinės bažnyčios kunigas monotoniškai kalbėjo apeigų žodžius, kurie sujungs Belindą ir Tomą amžiams. Tamara pastebėjo įdėmų Sojerio žvilgsnį. Jis atrodė kaip tikras aristokratas – su baltu kaklaraiščiu ir fraku – vyriškas ir valdingas. Šviesiai rudus plaukus nušvietė saulės spindulys, prisiskverbęs pro purviną bažnyčios langą – atrodė, tarsi Dievas būtų nusprendęs atkreipti dėmesį į neklusnų angelą.

Po akimirkos Ventvortų – Dilingemų sąjungos ceremonija nuėjo šuniui ant uodegos.

Tamara norėjo paguosti Belindą, bet ji dingo kartu su Kolinu Grenvilu, Isterbridžo markizu,

kuris nutraukė vedybų ceremoniją ir apstulbinęs visus paskelbęs, kad prieš dvejus metus juodu su Belinda susituokė Las Vegase ir santuoka tebegalioja.

Nuliūdusi Tamara stebėjo, kaip jos tėvas – vikontas Kinkaidas – priėjo prie Sojerio ir pradėjo kalbėtis.

Po akimirkos Sojeris pažvelgė į kitą pusę ir sutiko jos žvilgsnį.

Jo veidas atrodė gražus, bet drauge ir nepalenkiamas – nugalėtojų ir valdovų kartos bruožas. Kūnas, lieknas ir tvirtas, – it futbolo žvaigždės pačiame jėgų žydėjime.

Kaip tik tada Sojerio lūpų kampučiai pakilo ir Tamara pajuto, kaip pagreitėjo jos pulsas.

Susijaudinusi nusigręžė. Ji patikino save, kad tokia reakcija neturi nieko bendra su patrauklia Sojerio išvaizda, tai susiję tik su apmaudu.

Kad būtų įtikinamiau, ji pradėjo mąstyti, ar Sojeris galėjo iš anksto žinoti apie Kolino ketinimus, o gal nutiko blogiausia – jis, matyt, teikė Kolinui informaciją. Nors anksčiau ji ir nepastebėjo, kad Švento Bartolomėjaus bažnyčioje Sojeris sukiojosi prie Kolino, bet matė juos kadaise besišnekučiuojančius priėmime, vadinasi, juodu sutaria.

Tamara suspaudė lūpas.

Ji buvo įsitikinusi, kad Sojeris draugauja su niekšu Kolinu Grenvilu, Isterbridžo markizu, kuris ką tik užsitarnavo kitą vardą – genialus vedybų gadintojas.

Tamara apsidairė, atsargiai stengėsi nežvilgtelėti Sojerio pusėn. Niekaip negalėjo rasti ir Pijos Lamli. Įdomu, ar vedybų planuotoja – viena iš trijulės, kuriai priklausė ji ir Belinda – spėjo pasivyti nuotaką. Prieš tai ji paragino svečius atsipūsti *Plazoje* ir patikino, kad šventė tęsis. O gal Pija pasislėpė nuo nesėkmių, kurios šiandien neapleido visą dieną.

Paskutinį kartą Piją ji matė, kai žavi šviesiaplaukė traukėsi nuo Hokšyro hercogo Džeimso Karsdeilo, dar vieno Sojerio draugužio, ir pasuko link judančių dvivėrių durų, skirtų personalui. Tikriausiai dabar kas nors jos draugei po alpulio mojuoja kvapnia druska palei nosį. Tamara atsiduso, bet jos akys vėl sustojo ties Sojeriu, ir jų žvilgsniai susitiko.

Sojerio lūpoms pašaipiai persikreipus jis nusisuko, kad galėtų tęsti pokalbį su tėvu. Staiga abu vyrai atsigręžė ir sužiuro į ją.

Po akimirkos Tamara išsigando supratusi, kad juodu juda link jos.

Sekundėlę jai kilo noras sprukti.

Bék! Brangute! Dink!

Tačiau Sojeriui priartėjus Tamara išsitiesė, o jo rudose akyse išvelgė pašaipią šypseną.

Jei žiniasklaidos magnatas ieško istorijos – ji padės jam.

Žinoma, pikantiškas skandalas apie neįvykusias Ventvortų – Dilingemų vestuves lyg perkūnas iš giedro dangaus, bet ji visada gali dar paaštrinti situaciją.

Ar tik ne jis pasivadinęs ponia Džeine Holings – aukštuomenės damų paskalų nešiotija – rašo į *Rožinius puslapėlius*?

Tamara sučiaupė lūpas.

– Tamara, mieloji, – tarė tėvas. Jo veide spinduliavo nuoširdumas. – Juk prisimeni Sojerį? – Tyliai sukikeno. – Manau, nereikia pristatinti.

Ji pajuto, kaip veidas įsitempė ir suakmenėjo.

– Taip.

Sojeris linktelėjo.

– Tamara... man malonu. Prabėgo šitiek laiko.

Ne taip jau ir daug, – pagalvojo ji ir mostelėjo ranka.

- Atrodo, po žlugusių šiandienos vestuvių tapsi pagrindiniu laikraščio paskalų objektu, - ji kilstelėjo antakį. - Juk ponias Džeinė Holings turi skiltį tavo laikraštyje, tiesa?

Sojeris santūriai nusišypsojo.

- Manau, taip.

Tamara atsakė jam atvira šypsena.

- Negaliu patikėti, kad būsi patenkintas tapęs paskalų objektu.

Šįkart jo lūpos šiek tiek išsilenkė.

- Esu nusiteikęs prieš spaudos cenzūrą.

- Koks demokratiškas.

Jis neatrodė įsižeidęs dėl tokios pastabos, greičiau - patenkintas.

- Grafo titulas paveldimas, o žiniasklaidos magnato vardą suteikia žmonės.

Jai labai knietėjo paklausti, ką dar paveldėjo - gal pasipūtimą?

Tamaros tėvas atsikrenkštė.

- Gal pakalbėkime apie malonesnius dalykus?

- Taip, tikrai, - pritarė ji.

Tėvo akys šokinėjo nuo jos prie Sojerio.

- Atrodo, dar vakar su buvusiu grafu sėdėjome bibliotekoje, gurdėjomės nuostabią degti-

naitę ir svajojome, kaip mūsų vaikai vedybomis laimingai sujungs abi šeimas.

Ir vėl tas pats. Užuominos tokios nepastebimos kaip virš galvos kabantis kirvis.

Tamara susilaikė – neužsimerkė ir nesuaimanavo – ir stengėsi nežiūrėti į Sojerį.

Įvyko tai, ko ji labiausiai bijojo: pamatęs juodu vestuvėse, tėvas prisisvajėjo – o gal greičiau prisiminė senas svajones. *Labai* senas.

Ji užaugo nuolat klausydamasi tos pačios istorijos. Prieš metus, kai mirė Sojerio tėvas, jos tėvas su vienuoliktuoju Meltono grafu susidraugavo ir ėmė tartis dėl vedybų, kurios prastų dinastiją ir taip pat sujungtų atskiras žiniasklaidos imperijas.

Tamaros nelaimėi, būdama vyriausia iš trijų seserų – visos gimė po sėkmingai trumpų vikonto santuokų – ji buvo tinkamiausia įgyvendinti dinastijos troškimus. Taip pat ir Sojeris – prieš penkerius metus po tėvo mirties jis paveldėjo grafo titulą, todėl natūralu, kad buvo geriausias kandidatas.

Gerai, kad abi jaunesnės sesutės dabar universitetuose ir nedalyvauja šiandienos šventėje. Tamara žinojo, kad gali atsispirti Sojeriui Lengsfordui, bet nenorėjo jaudintis dėl sil-

pnesnių seserų.

Ji nenorom pripažino, kad Sojeris traukia priešingos lyties atstoves. Pati aiškiai tą jautė ir tai buvo viena priežasčių, kodėl jo nemėgo.

- Ir vėl ta pati kvaila istorija, - bandė pasijuokti iš tėvo žodžių Tamara.

Ji pažvelgė į Sojerį laukdama pritarimo, bet jis tik susimąstęs stebėjo ją.

Sojeris pažvelgė į romantišką melodiją grojančią grupę.

- Gal norėtum pašokti?

- Juokauji? - pratrūko ji.

Jis kilstelėjo antakį.

- Ar ne mes, svečiai, turėtume pasirūpinti, kad vakarėlis tęstųsi?

Tamara turėjo pripažinti, kad jis ją pričiupo. Kaip vyriausia pamergė ji turi tam tikrų įsipareigojimų. Ji dėjosi mananti, kad Sojeris visai ne įsibrovėlio Kolino Grenvilo agentas.

- Puiki mintis! - pritarė tėvas. - Esu tikras, kad Tamara nori.

Ji vos nenušovė Sojerio žvilgsniu, bet šis tik maloniai mostelėjo, lyg tardamas *tik po tavęs*.

Juodu pasuko į šokių aikštelę.

Tamara šoko įsitempusi, o Sojerio lūpos buvo persikreipusios, tarsi jam viskas būtų aišku. Tiesūs ir aukštai susegti rudi jos plaukai atrodė visiška priešingybė persiko gelsvumo jo veido odai ir dvilypės asmenybės bruožams: karštas, bet susitvardęs.

Ji priminė jam amerikiečių aktorę, kuri vaidino pasakoje. Kas ji tokia? Eimė Adams. Tik įžūlesnė. Ir labai arogantiška. Sojeris spėjo, kad ši Pelenė ar Snieguolė nelaukia princo ant balto žirgo.

Tamara visada elgėsi taip, kaip norėjo. Pašėlusį vikonto Kinkeido dukrelė. Bohemiška papuošalų kūrėja, įsikūrusi Manhatano Soho kaimynystėje.

Tiesą sakant, Tamara šiandien jam atrodė santūresnė nei kada nors anksčiau. Su figūrą pabrėžiančia dramblio kaulo spalvos suknele be petnešėlių ir juodo atlaso dirželiu. Tik vietoj Kinkeidų šeimos papuošalų ant kaklo segėjo žvaigždutėmis puoštą vėrinį su juodu oniksu, o ausyse – panašius kabančius auskarus. Sojeris pamanė, kad papuošalai tikriausiai kurti jos pačios.

Jai šokant maža tatuiruota rožytė tai pasirodydavo, tai vėl pradingdavo po suknele, šone, virš kairiosios krūties – ji erzino ir gundė jį...

Sojeris prisiminė, kodėl judu yra tarsi vanduo ir ugnis.

Jos blakstienos pakilo ir prikaustė jį žaliomis, kristalo skaidrumo akimis.

- Ką čia sugalvojai? - be užuolankų paklausė Tamara.

- Sugalvojau? - atrėmė jis. Atrodė visai ramus.

Tamara suirzo.

- Tėvas kalbėjo apie vestuves, o tu jam atsakydamas pakvieteji mane šokiui.

- Ak, štai kas.

- Pavadinčiau tai žarijų kurstymu.

- Maniau, turėčiau būti ramus, jog neapkal-tinsi manęs niekuo kitu, tik kvietimu pašokti.

Jo atsakymas Tamaros nė trupučio neprajuo-kino.

- Kad apie tai prakalbai, - piktai pratarė ji, - visai nenustebčiau, jei būtum iš anksto žinojęs apie Kolino Grenvilo vestuvinį pokštą.

- Nenustebtum?

Įdomu.

Šokdami apsisuko aplink kitą porą.

- Visi žino, kad judu su Istbridžo markizu esate bičiuliai. - Tamara suraukė nosį. - Slap-

tas aristokratų rankų paspaudimas ir visa kita...

Sojeris kilstelėjo antakius.

- Kolinas yra savo paties agentas. O kad būtų aišku - jokių slaptų pasisveikinimų nėra. Tik krauju pasirašyta sutartis, peiliai, kumščiai, pilnatis. Supranti?

Ji nė nemirktelėjo išgirdusi juokelius.

- Taigi tavo draugystės netampa skandalais?

- Ne.

- Bet padėtų parduoti laikraščius, - pastebėjo ji.

Sojeris pagalvojo, kad parduoti laikraščius jam būtų kur kas paprasčiau, jei perimtų jos tėvo žiniasklaidos imperijos vadeles.

- Grįžkime prie taip vadinamo *žaidimo*, - ramiai pasiūlė jis. Rafinuotai prispaudęs ranką prie jos liemens ėmė vesti į kitą pusę.

- Žaidi su ugnimi, - konstatavo Tamara.

LaikydamiESI nerašyto susitarimo jie metų metus vengė vienas kito bet kokiame viešame renginyje. Tikėtis vedybų tas pats, kas tikėtis perkūno iš giedro dangaus.

Iki šiol.

- O gal aš noriu žaisti su ugnimi....